

Arrest

nr. 241 523 van 28 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die loco advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 december 2014 in functie van zijn Belgische echtgenote een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Verzoeker werd op 6 juli 2015 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 24 juni 2020.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 20 februari 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 223 038 van 21 juni 2019 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf van 20 februari 2019.

1.5. Verzoeker diende op 14 februari 2020, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 27 maart 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 3 april 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/02/2020 werd ingediend door:

Naam: [L.]

Voorn(a)m(en): [S.E.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

ALIAS: [Y.S.E.], [...], onderdaan van Rusland

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde [L.E.] in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Overwegende dat betrokkene op 08.11.2010 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor 2/3de wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meerdere personen, vereniging van misdadigers en opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg met voorbedachten rade, en aanmatiging van naam.

Overwegende dat betrokkene op 28.06.2017 door het Hof van Beroep te Gent werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig had gemaakt aan

-deelgenomen te hebben aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die sinds enige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, als bedoeld in artikel 137 strafwetboek, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep; betrokkene is van Tsjetjeense origine die tot een groep Tsjetsjenen behoorde uit de regio Oostende die gekend stonden voor het ronselen van Syriëstrijders, alsook de logistieke steun aan de strijd aldaar,

-valsheid in geschrifte met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid te hebben gepleegd in handels- of bankgeschriften of in private geschriften door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, namelijk door in het kader van de tewerkstelling bij de firma MECO en de procedure met betrekking tot de arbeidsongeschiktheid en invaliditeit, zich officieel als [D.R.] te hebben onderschreven, om alzo te verdoezelen dat de echte [D.R.] zich bevond in Syrië,

-aan valsheid in geschrifte en gebruikmaking van deze valsheid door met hetzelfde bedrieglijke opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van de valse akten of van de valse stukken, wetende dat ze vervalst waren, namelijk van valse documenten alsook van de identiteitsdocumenten en identificatiedocumenten die toebehoorden aan [D.R.], zich daarbij uitgevend als [D.R.]; feiten die betrokkene heeft gepleegd tussen 01.01.2013 en 08.06.2015;

Overwegende dat betrokkene voor bovenstaande feiten werd opgesloten in de gevangenis op 27/07/2017;

Overwegende dat betrokkene zijn verblijf op het grondgebied werd beëindigd dd. 20/02/2019; het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende werd op 24.06.2019 door de RvV verworpen;

Dient er bijgevolg te worden geconcludeerd dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15/12/80 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden om dwingende redenen van nationale veiligheid. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving,

Vooreerst vormen terroristische handelingen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Het leidt geen twijfel dat betrokkene sympathie heeft voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde. Uit het strafdossier blijkt dat hij heeft deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde "Jaish al Muhajireen wal Ansar". Deze groepering is een onderdeel van de gewelddadige salafistische beweging. Zij streven met geweld naar de volgens hen zuivere leer van de islam. Zij binden de gewelddadige strijd aan met alle ongelovigen (kuffar) en hieronder vallen eveneens de Sjiitische moslims. Het uiteindelijke doel van de organisatie bestaat uit het gewelddadig omverwerpen van de bestaande staatsstructuren om in de plaats ervan een totalitaire Islamitische staat, het kalifaat, te vestigen waar de sharia wordt toegepast.

De organisatie is van oordeel dat democratie, rechtsstaat en mensenrechten niet verzoenbaar zijn met de sharia die gebaseerd is op de enige goddelijke leer. In dat opzicht wordt elk internationaal verdrag inzake de mensenrechten of het internationaal humanitair recht verworpen.

Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Hij had sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, en verleende steun aan een gewelddadige organisatie die ideeën verkondigde die totaal haaks staan op de democratische waarden. Door zijn daden heeft hij steun verleend aan de voortzetting van een van de meest barbaarse conflicten die woedde. De oorlog die hij zowel financieel als materieel steunde, heeft vele onschuldige burgers om het leven gebracht.

Ten tweede komt uit het persoonlijk handelen van betrokkene een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren. Zijn gedragingen getuigen van een immorele, onbetrouwbare en een oneerlijke ingesteldheid. Hij deinsde er niet voor terug om valse verklaringen af te leggen en valse documenten te gebruiken ten einde de Belgische overheid te misleiden. Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert, betrokkene deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Er liggen thans geen elementen voor waaruit zou blijken dat betrokkene het radicaal islamitisch gedachtegoed vaarwel zei en de kans dat hij de activiteiten waarvoor hij veroordeeld werd zou verder zetten na uw vrijstelling, valt niet uit te sluiten.

Ten derde weerhoudt een eerdere veroordeling betrokkene er niet van om nieuwe feiten te plegen. Uit het vonnis van 28/06/2017 blijkt dat betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevond doordat hij de nieuwe misdrijven gepleegd heeft nadat hij werd veroordeeld, weliswaar onder zijn alias [Y.Y.S.E.] bij vonnis de dato 8 november 2010 wegens onder meer geweldsdelicten en bendevoorming (uitgevoerde raid op de dancing Carré Beach te Oostende op 19 augustus 2006 door een 30-tal personen van Tsjetsjeense afkomst met een zware vechtpartij als gevolg) tot een gevangenisstraf van 3 jaar waarvoor gedurende een termijn van 5 jaar de gunst met uitstel van de tenuitvoerlegging werd verleend voor wat betreft 2/3 van de uitgesproken gevangenisstraf; betrokkene heeft geen lering getrokken uit zijn eerste veroordeling.

Tot slotte is betrokkene nog steeds bezig met zijn strafuitvoering, wel[...]iswaar sedert 25/03/2020 in voorwaardelijke invrijheidsstelling, van strafeinde is nog geen sprake. Er is pas sprake van een definitieve invrijheidsstelling vanaf 24/03/2025.

Het feit dat betrokkene een beperkte detentie met penitentiair verlof werd toegekend bij vonnis van 12 november 2019 en een voorwaardelijke invrijheidstelling bij vonnis van 25/03/2020 door de uitvoeringsrechtbank doet geen afbreuk aan het feit dat er een re[ëe]l risico is dat betrokkene ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden en niet uitgesloten kan worden. Hij heeft zich in het verleden ook niet aan de voorwaarden gehouden en zich desondanks schuldig gemaakt aan nieuwe feiten. Zijn veroordeling met uitstel van 2010 weerhield er hem eveneens niet van om tijdens zijn proeftermijn van 5 jaar opnieuw feiten te plegen.

Bovendien wordt het naleven van zijn voorwaarden strikt opgevolgd door een justitie-assistent en dus wordt niet uitgesloten dat hij zich enkel en alleen aan deze voorwaarden houdt omwille van de strikte opvolging. Het is dan ook in zijn eigen belang om zich aan die voorwaarden te houden, zodoende de gunstige strafmodaliteit van voorwaardelijke invrijheidstelling te behouden.

Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld.

De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat betrokkene een ernstige bedreiging en ernstig gevaar vormt voor de samenleving en tonen duidelijk aan dat er dwingende redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die het mogelijk maken om een einde te maken aan uw verblijf.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheids-toestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene is op 14/03/2012 gehuwd in België met de genaamde [Z.R.] van Belgische nationaliteit. Zij hebben drie gemeenschappelijke kinderen, de genaamden [L.M.E.], [E.] [...] en [E.] [...]. Gezien betrokkene de feiten van openbare orde heeft gepleegd tussen 01/01/2013 en 08/06/2015 was betrokkene reeds gehuwd en stond zijn vrouw een paar dagen later te bevallen van hun eerste kindje. Betrokkene was dus reeds een gezinsleven aan het opbouwen in België, maar dat heeft hem er niet van weerhouden om dergelijke feiten van openbare orde te plegen.

Betrokkene slaagde er alsnog in om op 06/07/2015 een verblijfskaart te bekomen in functie van zijn echtgenote.

Op 20/02/2019 werd een einde gesteld aan zijn verblijf omwille van de nieuwe feiten van openbare orde. In deze beslissing werd het gezinsleven reeds uitvoerig besproken.

Er kan heden enkel worden aan toegevoegd dat betrokkene in het verleden de gevangenis regelmatig mocht verlaten onder de noemer van penitentiair verlof (en zich te begeven naar zijn woning bij vrouw en kinderen te Oostende en het toestaan van een beperkte detentie vastgelegd bij vonnis van de strafui[t]voeringsrechtbank dd. 12/11/2019.

Concreet werd betrokkene tot een penitentiair verlof toegestaan van 36 uur, 2 maal per maand gedurende 3 maanden en daarna wekelijks. Bij vonnis van 29/11/2019 werden extra uren penitentiair verlof voorzien voor de opvang van de kinderen terwijl zijn vrouw in opleiding is. Bij vonnis van 13/01/2020 werden extra uren penitential[i]r verlof toegestaan voor het bijwonen van de bevalling van hun derde kindje en om nadien zijn echtgenote bij te staan in de opvang en de opvoeding van de kinderen. Deze maatregelen maakten deel uit van een integratie van betrokkene, maar hij diende 's avonds en 's nachts sowieso nog in de gevangenis te verblijven.

Ook al werd betrokkene voorbereid op een integratie in de maatschappij en staat hij momenteel onder voorwaardelijke invrijheidstelling, doch wordt er nog steeds niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat zijn echtgenote en zijn kinderen niet gedwongen kunnen worden het

Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn (en ook haar) land van herkomst of elders. Zijn echtgenote groeide de eerste 10 jaar van haar leven op in Rusland en ontving er dus wellicht scholing. Er kan dan ook verondersteld worden dat zij (minstens) enige kennis van het Russisch en/of Tsjetsjeens heeft of toch minstens dat haar vroegere kennis van de taal, haar zou kunnen helpen bij het zich weer eigen maken van de taal. Bovendien is het niet onredelijk aan te nemen dat zij op de hoogte was van betrokkene's sympathieën voor "Jaish al Muhajireen wal Ansar", zeker toen zij zwanger werd van hun tweede kind aangezien betrokkene toen reeds onder aanhoudingsmandaat vast had gezeten voor de feiten die leidden tot zijn veroordeling d.d. 28.06.2017.

De kinderen van betrokkene zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Er kan aangenomen worden dat het oudste kind in de kleuterklas zit en dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat het kind zijn kleuteronderwijs niet elders zou kunnen verder zetten. Uit het administratief dossier komt niet naar voor dat hij nood zou hebben aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Geen van de kinderen zijn trouwens reeds schoolplichtig.

Hoe dan ook, betrokkene's echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen.

Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zijn echtgenote en hun kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, niet zou kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10? Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden.

Wat de duur van verblijf op het grondgebied betreft is betrokkene, na reeds een vijftal maanden in België verbleven te hebben in 2005, sinds maart 2006 in België. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat dat zeker en vast niet steeds in legaal verblijf was. Zoals uit zijn verblijfshistoriek blijkt, startte hij gedurende jaren de ene na de andere procedure op en negeerde hij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Uiteindelijk heeft betrokkene via een aanvraag gezinshereniging d.d. 23.12.2014 een recht op verblijf bekomen.

Wat betrokkene's economische situatie betreft, het feit dat hij in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid. Daarenboven heeft hij van 16.06.2013 tot 11.02.2014 gewerkt onder de naam en met de identiteitsdocumenten van [R.D.]. Vanaf 11 december 2013 was hij met ziekteverlof onder dezelfde naam en op 11 februari 2014 werd hij arbeidsongeschikt verklaard waarna er een invaliditeitsuitkering werd genoten. Op 25.06.2014 begon hij dan (opnieuw) onder de naam [L.S.E.] te werken, het is onduidelijk of de invaliditeitsuitkering ondertussen ook verder gezet werd. Betrokkene heeft duidelijk niet in het minste respect voor de Belgische regelgeving en levert bij deze nogmaals een bewijs van zijn opportunistisch, leugenachtig en oneerlijk karakter.

Dergelijk gedrag ondermijnt het sociaal stelsel in België.

Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn aanvraag gezinshereniging bewijzen van werk heeft voorgelegd bij uitzendkantoor Adecco. Echter betrokkene verkreeg enkel vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgif[ft]e van het AI en hij zodoende

vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. Dit is ook één van de redenen waarom hem penitentiair verlof is toegestaan om hem toe te laten op zoek te gaan naar werk.

Van een socio-culturele integratie in België is allerm minst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden eerder afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Bovendien is betrokkene hardleers, getuige het feit dat hij voor bepaalde strafbare feiten herhaalde[l]ijk werd veroordeeld. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter, § 2, 2°, 43, § 1, 2° en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“[...]”

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoeker kennisgegeven op 6 april 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing nam op bijzonder selectieve wijze rekening met de elementen uit het dossier van verzoeker, is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel werden niet nageleefd.

Op basis van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet werd de bestreden beslissing opgemaakt door verwerende partij en aan verzoeker betekend op 6 april 2020.

Het verblijf van verzoeker werd geweigerd om redenen van openbare orde. Er wordt echter geenszins afdoende gemotiveerd waarom dat beweerde gevaar voor de openbare orde werkelijk, actueel en voldoende ernstige is.

Nochtans veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)" (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20). De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat verzoeker werd veroordeeld in een terrorismedossier. Het loutere gegeven dat cliënt werd veroordeeld in een dergelijk dossier, kan evenwel niet volstaan als motivering voor een beweerd dergelijk gevaar. De gemachtigde kan overeenkomstig de veroordelingen niet prima facie oordelen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Strafrechtelijke veroordelingen kunnen op zichzelf geen reden of motivering vormen om een beslissing te nemen tot beëindiging van verblijf. Een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving dient aangetoond.

Het begrip 'gevaar voor de openbare orde' dient geval per geval te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde" (RvV 10 november 2016, nr. 169.732).

De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van de twee veroordelingen in hoofde van verzoeker. Verzoeker laat gelden dat eender welke veroordeling, zelfs in staat van herhaling, niet prima facie kan worden beschouwd als zou hij een gevaar vormen voor de openbare orde, laat staan een dergelijk gevaar voor de openbare orde dat de beëindiging van zijn verblijf daar op proportionele wijze aan zou tegemoet komen.

In de bestreden beslissing staat te lezen dat het geen twijfel leidt dat verzoeker sympathie heeft voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. De bestreden beslissing vangt derhalve aan met een manifest onjuist gegeven, waartoe enkel kan worden besloten op basis van een onzorgvuldige feitenvinding. De bestreden beslissing beweert als zou verzoeker een radicaalislamitische stroming aanhangen en zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde plaatsen. De gemachtigde houdt voor dat verzoeker actief zou hebben deelgenomen aan de activiteiten van de terroristische groep Jaish al Muhajireen wal Ansar. Verzoeker laat gelden, zoals zeer duidelijk blijkt uit het strafdossier, dat hij zelf nooit actief deelnam aan eender welke terroristische praktijk, laat staan een leidinggevende taak had binnen eender welke terroristische groepering. Nog uit het strafdossier, waarvan verweerder blijkt geeft kennis te hebben, zal verweerder ontegenzeggelijk hebben kunnen afleiden dat verzoeker gelden of pakketten verzond ter attentie van zijn halfbroer. De pakketten bestonden uit voornamelijk kledingstukken en conform het door verweerder geciteerde arrest van het Hof van Beroep te Gent, betrof de overgemaakte som slechts € 300,-.

Verzoeker is zelf nooit de jihadistische ideologie aanhangig geweest en heeft zijn godsdienst steeds op pacifistische wijze beleefd. Verweerder besluit op zeer voorbarige wijze als zou verzoeker een danig gedachtegoed aanhangen en als zou hij op ook maar enige wijze de intentie hebben gehad enig conflict te ondersteunen, quod certe non. Uit het strafdossier blijkt geenszins dat verzoeker sympathieën koesterde voor de gewelddadige jihad.

Verweerder stelt niettemin dat verzoeker de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet deelt, dat zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu; dat er volgens verweerder thans geen elementen voorliggen waaruit zou blijken dat hij het radicaal islamitisch gedachtegoed vaarwel zei en dat de kans dat hij de activiteiten waarvoor hij werd veroordeeld verder zou zetten na zijn vrijstelling.

Verzoeker heeft de eer hierbij te citeren uit het uitgebreid verslag specifiek m.b.t. terroristische misdrijven van de psychosociale dienst zoals ingediend op 7 januari 2019 (stuk 4):

"Dhr. [L.] lijkt vrij nuchter en realistisch en met een zekere afstand naar het hele IS-verhaal te kijken, wat we als een geruststellende en positieve factor zien. Zijn feiten zijn vooral te kaderen binnen zijn relatie en nauwe verwantschap met zijn (half)broer [D.R.] en in het algemeen zijn inbedding in de Oostendse Tsjetsjeense gemeenschap."

"Wat betreft overtuigingen/opvattingen/ideologie zien we noch in het heden, noch in het verleden indicatoren die bij dhr. [L.] wijzen op een ideologische inslag. Zoals ook blijkt uit het dossier, is hij geen ideologie genegen die gebruik van geweld rechtvaardigt (...), ervaart hij geen ernstig onrecht of grieven, is er geen afwijzing van de democratische samenleving en waarden (...), uit hij weinig tot geen gevoelens over ervaren onrecht (...)."

"Op het vlak van protectieve indicatoren (...) kunnen we weerhouden: de (blijvende) afwijzing van geweld om doelen te bereiken en steun voor geweldloosheid vanuit zijn partner."

"In het algemeen kunnen we besluiten tot een laag risico op gewelddadig extremisme." "Tijdens zijn detentie zijn er ook geen signalen van een radicale houding noch meldingen van agressief of ander probleemgedrag. Hij gedraagt zich steeds rustig en voorbeeldig. Het blijkt ook duidelijk uit het dossier dat betrokkene een kleinere rol had dan de andere medeveroordeelden en dat hij niet tot de harde kern van geradicaliseerden behoorde."

De gemachtigde geeft er geen blijk van zich het advies in kwestie te hebben laten geworden, stuk dat overigens reeds eerder werd aangewend voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien in dat verslag met name een desgevallend recidiverisico wordt beoordeeld - in het bijzonder de ontstentenis daaraan, dient te worden besloten dat de gemachtigde onzorgvuldig tot haar besluitvorming is gekomen.

Dat verweerder derhalve geheel onzorgvuldig meent te kunnen oordelen dat verzoeker een gewelddadige jihadistische ideologie aanhangig zou zijn (geweest). Dat verwerende partij aldus niet kan besluiten dat verzoeker "de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd" niet zou respecteren. Verzoeker had allerminst de intentie de Belgische samenleving op welke manier dan ook te schaden en is geenszins geradicaliseerd. Dat verzoeker overigens voor het eerst werd veroordeeld in een dergelijke materie.

Verzoeker is zelf nooit de jihadistische ideologie aanhangig geweest en heeft zijn godsdienst steeds op pacifistische wijze beleefd. Verweerder besluit op zeer voorbarige wijze als zou verzoeker danig gedachtegoed aanhangen en als zou hij op ook maar enige wijze de intentie hebben gehad het conflict in Syrië of Irak te ondersteunen, quod certe non. Uit het strafdossier blijkt geenszins dat verzoeker sympathieën koesterde voor de gewelddadige jihad. Verzoeker is evident nooit betrokken geweest bij de verspreiding van de jihadistische ideologie - die hij nooit aanhangig is geweest. Hij heeft vanzelfsprekend nooit enige intentie gehad om af te reizen naar het strijdgebied of daar mensen voor te rekruteren.

Verwerende partij oordeelt weinig bedachtzaam dat verzoeker een voor de maatschappij gevaarlijke, immorele, onbetrouwbare en oneerlijke ingesteldheid zou hebben en een gevaar zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, waardoor de weigering van het verblijf van verzoeker een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten.

Verweerder stelt dat verzoeker de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet deelt, dat zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu; dat er volgens verweerder thans geen elementen voorliggen waaruit zou blijken dat hij het radicaal islamitisch gedachtegoed vaarwel zei en dat de kans dat hij de activiteiten waarvoor hij werd veroordeeld verder zou zetten na zijn vrijstelling. Verweerder gaat hiermee geheel voorbij aan de werkelijkheid, zoals die blijkt uit de stukken waarvan zij kennis behoort te hebben.

Verzoeker heeft de eer ook wat betreft zijn persoon te verwijzen naar het eerder geciteerde verslag van de psychosociale dienst is (stuk 4), zo bijvoorbeeld:

"Ondanks deze bedenkingen [aangaande het niet kunnen volgen van bepaalde lessen gezien zijn toenmalig individueel bijzonder veiligheidsregime] kan betr. wel omgaan met deze beperkingen en laat hij zich niet meesleuren door negativiteit of frustraties."

"Hij is beheerst, rustig, stelt zich constructief en vrij open op, blijft steeds vriendelijk en correct doorheen zijn - soms zware - detentie. [...] Hij wil zich niet laten meeslepen door negativiteit of grote emoties. "

"Tijdens zijn detentie zijn er ook geen signalen van een radicale houding noch meldingen van agressief of ander probleemgedrag. Hij gedraagt zich steeds rustig en voorbeeldig. "

-"Positief is dat betrokkene zijn fout erkent en hiervoor verantwoordelijkheid opneemt, hij schuift geen schuld af op iemand anders en aanvaardt zijn straf. Hij koestert geen wraakgevoelens of haat tgv. de maatschappij/justitie, is niet vijandig."

Verzoeker herhaalt andermaal dat verwerende partij hiervan kennis behoorde te hebben want zich dit verslag had dienen te laten geworden, nog daargelaten het feit dat dit reeds in een eerdere procedure werd aangewend door verzoeker - en overgemaakt aan verweerder.

Er dient te worden besloten dat verweerder geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geacht wordt nog een gevaar te (kunnen) vormen voor de openbare orde en veiligheid. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins op een afdoende manier dat het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker heeft zich op foutieve wijze loyaal willen gedragen tegenover zijn halfbroer, doch heeft heden schuldinzicht - zoals verwerende partij zal hebben afgeleid uit het strafdossier.

Het door verweerder aangehaalde arrest stelt duidelijk dat verzoeker de enige was van alle beklaagden die zijn verantwoordelijkheid niet wenste te ontlopen.

Nog wat betreft het beweerde gevaar voor de openbare orde, heeft verzoeker de eer te verwijzen naar zijn vrijheid onder voorwaarden van weleer, waarin eveneens uiterst positieve verslaggeving werd opgesteld. De positieve verslaggeving beperkt zich derh[al]ve niet tot de verslagen die worden opgesteld in het kader van zijn huidige detentie (aangenaam, coöperatief, beleefd, correct, rustig, beheerst, ...), doch eveneens in het kader van zijn periode van vrijheid onder voorwaarden voorafgaand aan huidige detentie, die geheel probleemloos verliep. Dat verzoeker overigens tewerkgesteld was voor zijn opsluiting en tijdens zijn in vrijheidstelling onder voorwaarden.

Wat betreft de eerste veroordeling, laat verzoeker volledigheidshalve gelden dat er geen aanwijzingen zijn dat hij zelf geweld gebruikte.

Dat de loutere verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker, zelfs de veroordeling in een terro-dossier, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek zoals in casu, geen indicatie is dat er heden sprake is van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast", ergo een gevaar voor de openbare orde, minstens niet in die mate dat de weigering van verblijf proportioneel zou zijn.

De bestreden beslissing verwijst naar het gegeven dat per vonnis d.d. 25 maart 2020 de voorwaardelijke invrijheidstelling werd toegekend aan verzoeker. Aldus geeft verwerende partij aan kennis te hebben van het vonnis in kwestie.

Verweerder zal uit dit vonnis hebben kunnen afleiden dat verzoeker in het jaar voorafgaand aan die toekenning van de voorwaardelijke invrijheidstelling op maar liefst zes zittingen van de strafuitvoeringsrechtbank is verschenen, te weten: 21 maart 2019, 16 mei 2019, 4 juli 2019, 12 september 2019, 7 november 2019 en 19 maart 20[20], nog daargelaten de andere zittingen in het kader van zijn verzoek tot toekenning van de beperkte detentie.

Verzoeker werd en wordt niet enkel nauwgezet opgevolgd door de strafuitvoeringsrechtbank, doch eveneens door zijn justitieassistent.

De gemachtigde gaat geheel aan de werkelijkheid voorbij door te poneren als zouden er geen elementen voorliggen waaruit zou blijken dat verzoeker het radicaal islamitisch gedachtengoed vaarwel z[e]i en de kans dat hij, na vrijstelling, de activiteiten waarvoor hij werd veroordeeld zou verderzetten valt volgens verwerende partij niet uit te sluiten. Een dergelijke stelling doet de intensieve opvolging van de justitieassistent, het advies van de gevangenisdirectie en het openbaar ministerie en de uiterst bedachtzame beoordeling van de strafuitvoeringsrechtbank geheel teniet. Nochtans zijn het net deze actoren die verzoeker reeds zeer geruime tijd nauwgezet opvolgen.

Verwerende partij merkt op dat er van strafeinde nog geen sprake is en wel integendeel, er pas een definitieve invrijheidstelling mogelijk is vanaf maart 2025. Verwerende partij lijkt met deze stelling

volledig uit het oog te zijn verloren dat verzoeker diegene is die er geheel uit eigen beweging voor heeft geopteerd niet voor strafeinde te gaan, doch nu reeds in voorwaardelijke invrijheidstelling te willen gaan en daardoor nog nagenoeg drieënhalf jaar langer onder voorwaarden te zullen staan. De gemachtigde meent dat een re[ë]l risico blijft bestaat dat verzoeker opnieuw de openbare orde zou schaden en gaat hiermee andermaal geheel voorbij aan het deskundige oordeel door de strafuitvoeringsrechtbank. Meer zelfs, de gemachtigde stelt zich in de plaats van de strafuitvoeringsrechtbank die na een tiental zittingen en op advies van tal van actoren nochtans een zeer correcte inschatting kan maken van verzoeker. Verwerende partij verliest ook uit het oog dat een gebeurlijke nieuwe schending van de openbare orde, hoewel die zich niet zal voordoen, evident meteen als gevolg zou hebben dat de voorwaarden zouden worden herroepen.

Het betoog van verwerende partij dat verzoeker zich enkel en alleen aan zijn voorwaarden zou houden omwille van die strikte opvolging tart alle verbeelding. Vooreerst brengt verzoeker in herinnering dat hij voorwaarden gedurende vijf jaren heeft aanvaard terwijl hij anders al in 2021 het einde van zijn straf had bereikt. Bovendien blijkt uit het verslag overeenkomstig hetwelk werd besloten tot de voorwaardelijke invrijheidstelling, alsook uit de vonnissen van de strafuitvoeringsrechtbank zoals waarvan de verwerende partij kennis heeft, dat verzoeker steeds een volstrekt eerlijke houding heeft aangenomen en bijzonder gemotiveerd is. Eén en ander kan niet zomaar worden voorgehouden.

Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de dossierstukken, gezien de beoordeling niet is gestoeld op de juiste feitelijke gegevens, gezien de feitelijkheden niet correct zijn beoordeeld, gezien geen onderzoek werd gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker, faalt de motivering van de grond om zijn verblijf te weigeren duidelijk naar recht. De gemachtigde is onredelijk tot haar besluit gekomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerminst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerminst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat derhalve ook in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat de motivering faalt naar recht.

Dat artikel 40ter, § 2, 2° en artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet zijn geschonden, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden met de voeten getreden.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft geduïd dat de bestreden beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat hij heeft uiteengezet dat verzoeker door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Verweerder heeft ook duidelijk en zeer uitvoerig aangegeven welke feiten en inlichtingen hij in aanmerking nam en op basis van welke argumentatie hij meende een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te kunnen nemen. De voorziene

motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van dezelfde wet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

[...]

Allereerst stelt de Raad vast dat verzoeker uitgaat van een incorrecte of onvolledige lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat de motivering van deze beslissing niet afdoende is omdat slechts wordt verwezen naar twee veroordelingen. Verweerder heeft immers niet louter verwezen naar de veroordelingen die verzoeker opleep, doch heeft uitvoerig gemotiveerd welke ernstige strafbare feiten verzoeker pleegde en wat de impact hiervan is. Hij heeft ook uitvoerig uiteengezet op welke wijze hij uit het gedrag van verzoeker heeft afgeleid dat deze een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Daarnaast moet worden gesteld dat het – in tegenstelling tot wat verzoeker meent – niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat verzoeker een zekere “*sympathie*” heeft voor het radicaal islamitisch gedachtengoed op basis van de vaststelling dat hij werd veroordeeld door het hof van beroep te Gent omdat hij, door het overmaken van geld en materiaal, steun verleende aan personen die deelnamen aan de strijd van een terroristische organisatie die het radicaal islamitisch gedachtengoed aanhangt. Zijn toelichting dat hij zelf niet deelnam “*aan een terroristische praktijk*”, dat hij geen leidinggevende taak had binnen een terroristische organisatie en dat hij zelf zijn godsdienst steeds op een pacifistische wijze heeft beleefd doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit het arrest van het hof van beroep te Gent waarnaar verzoeker verwijst blijkt ook dat hij behoorde tot een groep Tsjetsjenen uit Oostende die, gelet op hun activiteiten, duidelijk een radicaal islamitisch gedachtengoed genegen waren.

Waar verzoeker, om aan te tonen dat hij geen echte aanhanger is van een gewelddadige jihadistische ideologie, nog verwijst naar een verslag van de psychosociale dienst van 7 januari 2019 dient te worden gesteld dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze stelde dat uit één van de misdrijven die verzoeker pleegde – meer specifiek uit het feit dat hij geld en materieel overmaakte aan personen van wie hij wist dat ze streden voor een terroristische organisatie en dat hij ervan op de hoogte was dat hij door zijn optreden bijdroeg aan het plegen van misdaden of wanbedrijven die werden gepleegd door een terroristische groep – duidelijk blijkt dat hij *“de kernwaarden en de vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert.”* Verweerder heeft zich voornamelijk gebaseerd op *“het persoonlijk handelen”* van verzoeker om te concluderen dat er sprake is van een *“gevaarlijke ingesteldheid”*. Hierbij heeft verweerder niet alleen uiteengezet dat verzoeker geld en materieel overmaakte aan personen van wie hij wist dat ze streden voor een terroristische organisatie en hiermee mee verantwoordelijk was voor de voortzetting van het conflict en de dood van onschuldige burgers. Hij heeft tevens geduid dat verzoeker er in het verleden niet voor terugschrok om valse verklaringen af te leggen, valse documenten te gebruiken en om een valse identiteit aan te nemen. Hij heeft ook aangegeven dat verzoeker, als lid van een bende, betrokken was bij een uiterst gewelddadige raid op een dancing en geen lering trok uit de veroordeling die hij hiervoor opliep. Dit volstaat om het standpunt te onderbouwen dat hij een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoekers bewering dat hij slechts (militaire) kledij opstuurde en het gegeven dat slechts kon worden achterhaald dat hij 300 euro overmaakte aan een (lid van een) terroristische organisatie doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Verzoeker stelt foutief te hebben opgetreden, schuldinzicht te hebben en zijn verantwoordelijkheid niet te willen ontlopen en zet uiteen dat er positieve verslagen omtrent zijn houding werden opgesteld toen hij vrij was onder voorwaarden na een eerste veroordeling en voor en tijdens zijn detentie. Hij verklaart ook reeds te hebben gewerkt en tewerkstellingsmogelijkheden te hebben. Gelet op de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten – die onder meer blijkt uit de opgelegde strafmaat – en het gegeven dat een opeenvolging van allerhande inbreuken kan worden vastgesteld, is het desondanks niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het feit dat verzoeker zich, nadat hij een tweede maal is veroordeeld, op een ogenblik dat hij weet dat hij van zeer nabij wordt opgevolgd, correct gedraagt houdt niet in dat verweerder niet vermag te besluiten dat hij, gelet op zijn vroegere gedragingen en het feit dat hij recidiveerde, actueel nog steeds als een ernstige bedreiging voor de samenleving dient te worden aanzien. Het gegeven dat de strafuitvoeringsrechtbank het vereist achtte verzoeker strenge voorwaarden op te leggen bij zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling en dat hij deze voorwaarden heeft aanvaard, impliceert op zich niet dat dient te worden aangenomen dat vaststaat dat verzoeker geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde. Het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank deze strenge voorwaarden oplegde vormt een indicatie dat dit rechtscollege aanneemt dat er nog een risico bestaat dat verzoeker nogmaals van het rechte pad afraakt. Uit de stukken die aan de Raad werden voorgelegd blijkt trouwens ook dat werd vastgesteld dat verzoeker gevoelig is voor *“invloed, sturing of indoctrinatie”*.

Verzoekers betoog dat er tijdens zijn detentie werd vastgesteld dat er *“geen signalen van een radicale houding waren”* en dat verweerder dus onterecht stelde dat er geen elementen zijn waaruit blijkt dat hij zijn radicaal islamitisch gedachtengoed vaarwel zei en zijn toelichting dat hij eigenlijk nooit een echte aanhanger was van de jihadistische ideologie, laat op zich niet toe te oordelen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Verweerders standpunt is immers niet louter gebaseerd op het al dan niet bestaan van een radicaal islamitisch gedachtengoed in hoofde van verzoeker, doch voornamelijk op het gegeven dat hij betrokken was bij terroristische activiteiten, dat verzoekers gedragingen getuigen van een immorele, onbetrouwbare en oneerlijke ingesteldheid en dat een eerste veroordeling wegens het plegen van ernstige strafbare feiten hem er niet van heeft doen afzien om nieuwe ernstige strafbare feiten te plegen.

Verzoeker, die voor zijn bijdrage aan het plegen van een aanslag op personen of eigendommen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vijf jaar wat betreft twee derden van deze straf, kan de door hem gepleegde feiten niet minimaliseren door te stellen dat er geen aanwijzingen zijn dat hijzelf geweld gebruikte.

Door de bestreden beslissing te nemen maakt verweerder gebruik van een hem door de wetgever toegekende bevoegdheid. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn bewering dat verweerder zich door de bestreden beslissing te nemen in de plaatst stelt van de strafuitvoeringsrechtbank. Het gegeven dat verzoeker de stafuitvoeringsrechtbank verzocht om hem voorwaardelijk vrij te stellen en dit rechtscollege dit verzoek inwilligde doet geen afbreuk aan de bevoegdheden van verweerder. Het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank, binnen zijn bevoegdheden en schijnbaar voorbijgaand aan het feit dat verzoeker niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk was toegelaten of gemachtigd, oordeelde dat het verzoek tot voorlopige invrijheidstelling kon worden ingewilligd houdt niet in dat verweerder, die over eigen bevoegdheden en verantwoordelijkheden beschikt, op basis van een eigen appreciatie van de voorliggende stukken, niet vermag te oordelen dat verzoeker niet tot een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegelaten.

Er blijkt niet dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder, na verzoeker de kans te hebben gegeven om zijn verblijfsaanvraag met de door hem als relevant beschouwde documenten te onderbouwen en na een deugdelijk onderzoek te hebben gedaan van alle aangebrachte dienstige stukken, op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat niet blijkt dat verweerder zich een verslag van 7 januari 2019 dat ten behoeve van de strafuitvoeringsrechtbank werd opgesteld heeft laten overmaken, dient te worden gesteld dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat verweerder ernstige inspanningen heeft geleverd om zoveel mogelijk inlichtingen over verzoeker te verzamelen. Het feit dat verweerder een bepaald verslag niet bij zijn besluitvorming heeft betrokken impliceert niet dat er geen sprake was van een zorgvuldige feitenfinding. Er moet bovendien op worden gewezen dat, aangezien verweerder op 20 februari 2019 reeds de verregaande beslissing nam tot het beëindigen van het verblijf van verzoeker, verzoeker wist dat verweerder hem omwille van zijn gedrag beschouwde als een ernstig gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid. In deze omstandigheden kon worden verwacht dat verzoeker zelf het initiatief nam om een verslag dat hij nuttig achtte bij zijn verblijfsaanvraag te voegen en, meer algemeen, om verweerder in het bezit te stellen van inlichtingen die volgens hem deze laatste er toe hadden kunnen brengen een eerder genomen standpunt omtrent zijn gedrag te herzien.

3.1.2.4. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.1.2.5. Ook het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot

het maken van die keuze is kunnen komen. Verzoeker maakt gelet op het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing het proportionaliteitsbeginsel schendt.

3.1.2.6. Het artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de ouders van een minderjarige Belg die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument een recht op verblijf in functie van dit kind genieten indien zij het vergezellen of vervoegen.

Verweerder heeft deze bepaling niet in vraag gesteld of geschonden door erop te wijzen dat hij, om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, verzoekers verblijfsaanvraag, die erop is gericht om hem toe te laten een Belgisch kind te vervoegen, niet inwilligt.

Artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingwet voorziet, zoals reeds gesteld, namelijk duidelijk dat de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan weigeren om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid

Een schending van artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt geenszins.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van "het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'", van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM, met name niet aan de proportionaliteitsvoorwaarde. Nochtans dient, ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijf te beëindigen en verweerder door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel nastreeft, zoals in casu, een proportionaliteitstoetsing te worden doorgevoerd (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119). De bestreden beslissing getuigt er niet van deze toets te hebben gemaakt.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het komt aan uw Raad toe na te gaan "of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en

anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde."(RvV 22 februari 2018, nr. 200.119)

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen binnen voormelde 'fair balance'-toets in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

In casu blijkt verwerende partij de relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging te hebben betrokken, die minstens te hebben opgelijst. Echter meent verweerder ten onrechte dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé-, gezins- en familieleven en anderzijds de openbare orde.

Verzoeker is in België herenigd met zijn gezin bestaande uit zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen.

Verweerder stelt dat niet zou worden aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van het gezinsleven van verzoeker in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen en dat verzoeker zijn gezinsleven enkel in België kan verderzetten. De gemachtigde toont hiermee duidelijk aan absoluut onvoldoende gewicht te hebben gegeven aan de elementen zoals aangehaald door verzoeker.

Waar verweerder insinueert dat de echtgenote van verzoeker maar zou moeten terugkeren naar Tsjetsjenië, gaat deze geheel voorbij aan het feit dat zij een vluchteling is en dus niet zonder meer kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Verwerende partij voert aan als zou verzoeker blijf geven van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in België. Zij gaat hiermee voorbij aan de hem nochtans bekende stukken van tewerkstelling, evenals onder meer het gegeven dat verzoeker de Nederlandse taal zeer goed machtig is en een verdere integratie zal worden bewerkstelligd in samenspraak met de justitieassistent.

Een schending van artikel 8 van het EVRM zou in het bijzonder gevolg zijn van de alhier bestreden beslissing gezien verzoeker wel degelijk in de manifeste onmogelijkheid verkeert zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst. Deze onmogelijkheid mag genoegzaam blijken uit de schending van artikel 3 van het EVRM zoals uiteengezet onder het derde middel. Verweerder toont niet aan dat verzoeker daadwerkelijk een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan zijn land van oorsprong, in casu het land van zijn nationaliteit. Verweerder maakt evenmin aannemelijk dat verzoeker, mede gelet op zijn strafrechtelijk verleden, effectief toegang zou kunnen krijgen tot een ander land waar hij zijn privé- en gezinsleven kan voortzetten.

Het persoonlijke belang van verzoeker is niet ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Immers dient ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, te worden onderzocht (RvV 20 juni 2014, nr. 125.837; zie ook RvV 13 januari 2016, nr. 159.789). De individuele belangen van verzoeker worden in casu niet in concreto afgewogen, minstens op geheel ontoereikende wijze. Verweerder voert aan dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, doch gelet op zijn actuele persoonlijke gedragingen kan daartoe niet worden besloten (cf. eerste middel). Verweerder kent derhalve een incorrect gewicht toe aan de vrijwaring van de openbare orde, in vergelijking met het persoonlijk belang van verzoeker. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid in de bestreden beslissing, is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake. De gemachtigde heeft de verschillende belangen op onzorgvuldige wijze tegen elkaar afgewogen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus aangetoond.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een miskennis uitmaken van het recht van verzoeker op privé- en gezinsleven, gezien zijn privéleven zich in België afspeelt. De handhaving zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen daar die ertoe zou leiden dat verzoeker zijn privé- en gezinsleven alhier niet zou kunnen verderzetten wegens ontstentenis aan verblijfstitel.

Onder meer het gegeven dat het privé- en gezinsleven van verzoeker zich in België afspeelt, noopt de verwerende partij ertoe de 'fair balance'-toets uit te voeren. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd, minstens op geheel ontoereikende wijze. De beslissing is disproportioneel want geeft er geen

blijk van het juiste gewicht van het belang voor de openbare in de besluitvorming te hebben opgenomen. Ook de materiële motivering faalt derhalve naar recht.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' wordt geschonden."

3.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden geduid dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht en dus niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privé- of gezinsleven. Deze vaststelling ontslaat verweerder echter niet van de verplichting om na te gaan of er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting bestaat die hem zou verhinderen om te besluiten dat verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden, als familielid van een burger van de Unie, kan worden geweigerd. In dit verband moet in aanmerking worden genomen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verweerder heeft gemotiveerd dat er niet wordt aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van verzoekers gezinsleven in een ander land dan België onmogelijk zouden maken en dat een gezinsleven alleen in het Rijk mogelijk zou zijn. Hij heeft er in dit verband op gewezen dat de Belgische echtgenote van verzoeker ook van Russische origine is en tot de leeftijd van tien jaar in de Russische Federatie verbleef, zodat kan worden aangenomen dat zij enige kennis heeft van het Russisch of het Tsjetsjeens. Hij heeft tevens opgemerkt dat de kinderen van verzoeker en zijn echtgenote nog zeer jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Dit standpunt is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Verweerder heeft daarnaast aangegeven dat, zelfs indien verzoekers partner niet zou wensen België te verlaten om zich elders met hem te vestigen, dit niet tot gevolg heeft dat er geen verder gezinsleven kan zijn aangezien het gezinsleven dan kan worden verdergezet door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en door periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker verkiest om zich te vestigen. Verweerder heeft ook gemotiveerd dat artikel 8 van het EVRM geen beletsel vormt om een beslissing te nemen die erop is gericht de openbare orde te beschermen en uiteengezet dat de belangen van de maatschappij primeren. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat dan ook toe vast te stellen dat verweerder een doorgedreven belangenafweging heeft doorgevoerd en dat hij hierbij de persoonlijke situatie van verzoeker in aanmerking heeft genomen.

In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat zijn echtgenote een vluchteling is en dus niet zonder meer kan terugkeren naar de Russische Federatie. De Raad kan slechts vaststellen dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers echtgenote actueel de Belgische nationaliteit heeft en bijgevolg niet als een vluchteling kan worden beschouwd. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verweerder in een eerder aan verzoeker betekende beslissing reeds aangaf dat verzoekers echtgenote als kind in België weliswaar de vluchtelingenstatus verkreeg, doch dat niet blijkt dat de redenen die aan de basis lagen van de erkenning als vluchteling heden nog bestaan en een hinderpaal zouden vormen om, nu zij een Belgisch staatsburger is, met haar echtgenoot naar de Russische Federatie terug te keren. In de door verzoeker aangebrachte stukken kan daarenboven worden gelezen dat zijn echtgenote verklaarde dat zij al naar Tsjetsjenië terugkeerde voor de begrafenis van haar moeder. Het gegeven dat verzoekers echtgenote voor zij een Belgisch staatsburger werd de vluchtelingenstatus had, laat de Raad op zich bijgevolg niet toe te concluderen dat zij actueel geen gezin zou kunnen vormen met verzoeker in het land waar zij beiden geboren zijn, waar zij hun jeugd grotendeels doorbrachten en waar zij nog familieleden hebben en dat verweerdere argumentatie kaduuk zou zijn. Verweerder heeft ook niet alleen verwezen naar de mogelijkheid om het gezinsleven verder te zetten in de Russische Federatie, maar aangegeven dat niet blijkt dat zijn niet "elders" een gezin kunnen vormen. Verweerder heeft er trouwens, zoals reeds gesteld, ook op gewezen dat verzoekers echtgenote niet verplicht is om het Belgische grondgebied te verlaten en dat zij er ook kan voor kiezen om met verzoeker contact te houden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker zich wil vestigen en dat het feit dat verzoeker niet in België kan verblijven dus niet leidt tot de conclusie dat hij geen gezinsleven meer kan hebben. Verzoeker toont ook niet aan dat deze redenering incorrect is.

Verzoekers bewering dat verweerder in de bestreden beslissing heeft aangegeven dat hij niet de wil heeft om zich werkelijk te integreren mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft er net op gewezen dat hij vaststelde dat verzoeker *“werd [...] voorbereid op een integratie in de maatschappij”* en uiteengezet waarom hij meent dat dit geen beletsel is om de bestreden beslissing te nemen. Hij heeft verder toegelicht dat blijkt dat verzoeker in het verleden geïntegreerd was in bepaalde middens die de Belgische maatschappij de rug toekeerden en deze vorm van integratie *“geen te weerhouden element is”*. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk.

In derde instantie zet verzoeker uiteen dat niet vaststaat dat hij een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan België. Hij verwijst in dit verband naar het risico om te worden gefolterd of het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in de Russische Federatie. Verzoekers bewering dat hij in de Russische Federatie dreigt het slachtoffer te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen wordt echter niet gestaafd door overtuigende bewijsstukken. Verzoeker verwijst in zijn volgende middel wel naar een COI focus betreffende de situatie in Tsjetsjenië maar voegt dit document niet bij zijn verzoekschrift. Hij brengt evenmin de verslagen van het comité ter voorkoming van foltering waarnaar hij verwijst bij. Deze verslagen zou daarenboven reeds dateren van 2011 en 2016 en laten derhalve niet toe om de actuele toestand in Tsjetsjenië te bepalen. Het gegeven dat in webartikels kan worden gelezen dat in Tsjetsjenië door bepaalde personen wordt gepleit om de doodstraf in te voeren voor personen die terroristen rekruteren vormt geen bewijs dit effectief het geval is. Bovendien moet worden opgemerkt dat nooit werd vastgesteld dat verzoeker terroristen rekruteerde en dat hij hier ook niet van werd beschuldigd of verdacht. Hij maakt daarenboven, door te wijzen op zijn strafrechtelijk verleden, ook niet aannemelijk dat hij zich enkel in Tsjetsjenië kan vestigen en dat een vestiging in een ander deel van de Russische Federatie of in een ander land niet mogelijk zou zijn. Verzoeker gaf zelf aan dat hij voor hij naar België kwam twee jaar in Ingoesjetië verbleef. Ten overvloede moet tevens worden gesteld dat verzoekers beweringen omtrent wat hem zou kunnen overkomen in Tsjetsjenië ook moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met het feit dat hij verklaarde dat hij ervan droomde om later naar Tsjetsjenië op vakantie te gaan om *“zijn auto en andere verdiensten te showen”*.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn om het bestaande gezinsleven elders verder te zetten of dat onterecht werd geoordeeld dat zijn private belangen ondergeschikt zijn aan de nood om de openbare orde te beschermen.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen ook niet aan dat verweerder enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt over het hoofd heeft gezien.

Er kan niet worden geconcludeerd dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft miskend en dat geen deugdelijke belangenafweging werd doorgevoerd.

3.2.2.2. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat het *“het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’”*, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel werden geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van het beginsel ne bis in idem.

Hij verschafft volgende toelichting:

“De bestreden beslissing schendt artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig die paragraaf dient de gemachtigde, zo een beslissing tot weigering van verblijf wordt genomen zoals in casu, hij daarbij rekening moet houden met de mate waarin de betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden en wel integendeel. De gemachtigde maakt louter melding van het feit dat de echtgenote van verzoeker gedurende de eerste tien jaren van haar leven in Rusland is opgegroeid en er dus kan worden verondersteld dat zij (minstens) enige kennis van het Russisch en/of Tsjetsjeens heeft. Nog daargelaten het feit dat de echtgenote van verzoeker in België werd erkend als vluchteling en per definitie niet

zonder meer kan terugkeren naar Tsjetsjenië, dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij hiermee allerm minst rekening heeft gehouden met de mate waarin verzoeker zelf bindingen heeft met zijn land van oorsprong, laat staan op afdoende wijze.

Had de gemachtigde hiermee wel rekening gehouden, dat had zij vastgesteld dat de weigering van verblijf voor verzoeker en de terugkeer die daar ontegenzeggelijk gevolg van zal zijn, een schending van artikel 3 van het EVRM in zich zal dragen.

Artikel 3 van het EVRM verbiedt dat iemand wordt onderworpen aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Het verbod vervat in artikel 3 van het EVRM is absoluut. Geen uitzondering is mogelijk. De te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in de ontvangstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed v. Oostenrijk).

Er kan geen afweging worden gemaakt tussen het risico op onmenselijke behandeling en de voorde uitwijzing voorgehouden redenen (EHRM 9 januari 2018, nr. 36417/16, X v. Zweden; EHRM 1 februari 2018, nr. 9373/15, M.A. v. Frankrijk). Gezien de te verwachten gevolgen van de weigering van verblijf van betrokkene, kan evenmin een afweging worden gemaakt tussen het risico op onmenselijke behandeling en de voor de weigering voorgehouden redenen.

Ter beoordeling van het risico van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, dient rekening te worden gehouden met de feitelijke situatie zoals zij zich voordoet in Tsjetsjenië, regio van oorsprong, evenals met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Een individueel onderzoek is vereist.

Verwerende partij kan het verblijf van betrokkene niet weigeren, waaruit vroeg of laat een repatriëring zal volgen, terwijl verwerende partij verzoeker niet kan garanderen dat hij niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan verboden behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (vgl. RvV 26 september 2017, nr. 192 584).

Verzoeker kan niet naar een andere regio of een ander land terugkeren. Verweerder toont niet aan dat verzoeker daadwerkelijk een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan zijn land van oorsprong, in casu het land van zijn nationaliteit. Verweerder maakt evenmin aannemelijk dat verzoeker, mede gelet op zijn strafrechtelijk verleden, effectief toegang zou kunnen krijgen tot een ander land, dat bovendien het beginsel van non-refoulement respecteert.

Om het bestaan van een ernstig en reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te beoordelen, moeten de voorzienbare gevolgen van een weigering van verblijf en daarmee in de toekomst gepaard gaande uitwijzing naar het land of de regio van bestemming worden onderzocht, rekening houdend met de algemene toestand aldaar en de omstandigheden eigen aan de verzoeker. Verzoeker verbleef tot voor zijn vertrek uit de Russische Federatie te Grozny, was aldaar ingeschreven. Bijgevolg moet bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging rekening worden gehouden met de concrete situatie in de Tsjetsjeense deelrepubliek.

Verzoeker verwijst ter zake naar de COI Focus, het rapport van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 24 juli 2019 aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Het rapport liegt er niet om. De situatie in Tsjetsjenië is volgens het verslag in het bijzonder verontrustend voor verzoeker en draagt in zijn hoofde een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM in zich. Buitengerechtelijke executies worden in de deelrepubliek niet geschuwd.

Het Comité ter Voorkoming van Foltering stelde in haar rapport na een bezoek aan Tsjetsjenië in 2011 meerdere gevallen vast van fysieke en psychologische foltering van gedetineerden, waarvan sommigen op illegale detentieplaatsen vastgehouden werden. Volgens het Comité doet foltering zich vooral voor in zaken die verband houden met terrorisme en de rebellenbeweging. Er zijn voorts duidelijke aanwijzingen zijn dat de autoriteiten niet de nodige stappen tot onderzoek en vervolging ondernemen wanneer ze gevallen van mogelijke foltering vaststellen. In een opvolgingsrapport van 2016 schrijft de Parlementaire Vergadering dat de ordediensten zich nog steeds schuldig maken aan het gebruik van foltering.

Het rapport is duidelijk waar het stelt dat er nog steeds ontvoeringen gebeuren in Tsjetsjenië door de autoriteiten of gewapende groepen die met de autoriteiten samenwerken, waarbij sommige personen verdwijnen na de ontvoering. Het rapport bevestigt overigens ook de represailles ten aanzien van de familieleden van gelieerden aan terroristische feiten; het bestraffen van familieleden van rebellen via onder meer arrestaties, detentie en vernielen van woningen.

Dat verweerder op het moment van het nemen van de bestreden beslissing beschikte of moest beschikken over deze informatie. Dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM derhalve minstens schendt in zijn procedureel aspect. Immers diende verweerder conform vaste EHRM-rechtspraak de nodige procedures toe te passen om door een nauwgezet en volledig onderzoek na te gaan of er een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat, quod non in casu.

Daar verzoeker aantoont dat er ernstige en geloofwaardige redenen zijn om aan te nemen dat de praktijk bestaat waarin betrokkenen gelieerd aan terroristische feiten worden gefolterd en/of onmenselijk worden behandeld, het duidelijk weze dat hij deel uitmaakt van betreffende groep, de bescherming gewaarborgd door artikel 3 van het EVRM aan bod komt.

De vrees die verzoeker heeft voor zijn fysieke integriteit, zelfs voor zijn leven, is realistisch. Ramzan Kadyrov, waarnemend president van Tsjetsjenië, riep inderdaad meermaals op tot het herinvoeren van de doodstraf voor personen die kunnen worden gelinkt aan terroristische misdrijven. Niettegenstaande voornamelijk wordt gepleit voor de doodstraf voor rekruteerders, dient de vrees te worden gedood als 'gewone' betrokkene als meer dan realistisch te worden beschouwd, in het bijzonder gelet op de bovenvermelde bezorgdheden zoals die blijken uit de COI Focus. Nog volgens de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië schrijft de International Crisis Group dat volgens mensenrechtenactivisten in Tsjetsjenië de ordediensten er niet volgens de Russische wetgeving werken, maar in de eerste plaats de orders van Ramzan Kadyrov opvolgen. Dat het voorts quasi onmogelijk is geworden om leden van de ordediensten te vervolgen; dat de Tsjetsjeense ordediensten opereren in een algemeen klimaat van straffeloosheid.

Dat verzoeker derhalve op een voldoende concrete manier aantoont dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Dat de minimale graad van ernst en hardheid die is vereist opdat artikel 3 van het EVRM dreigt te worden geschonden, duidelijk is bereikt.

Dient Vreemdelingenzaken heeft in casu geen nauwkeurig onderzoek gevoerd naar het reëel risico op foltering dat bestaat wanneer een in een terroristisch dossier betrokken persoon wordt teruggestuurd naar Tsjetsjenië, ingevolge een weigering van verblijf. Integendeel, verweerder heeft nagelaten enig onderzoek te doen naar de mate waarin verzoeker bindingen heeft met en zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong.

Dat verzoeker meer dan aannemelijk maakt dat hijzelf tot op heden in de Russische Federatie in het algemeen en in de Tsjetsjeense deelrepubliek in het bijzonder, persoonlijke vervolging, onmenselijke behandeling, dient te vrezen.

Dat bovendien een ernstige schending van het ne bis in idem-beginsel dreigt, gezien de Russische autoriteiten er niet voor terug deinzen personen die reeds werden veroordeeld, in het bijzonder in een terro-dossier, andermaal aan sancties te onderwerpen.

Dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, als gevolg waarvan verzoeker zal worden bevolen het land te verlaten, aldus een ernstige schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM, dat artikel 3 van het EVRM minstens reeds op procedureel gebied werd geschonden. Dat ook het ne bis in idem-beginsel zal worden geschonden.

Dat ook artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.”

3.3.2.1. Uit de motivering van de bestreden beslissing zelf blijkt duidelijk dat verweerder in aanmerking nam dat in artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat hij, wanneer hij een verblijfsaanvraag weigert om redenen van openbare orde, rekening moet houden met de duur van het verblijf van het familielid van de burger van de Unie op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand,

gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Het feit dat verweerder in de bestreden beslissing geen overwegingen heeft opgenomen omtrent de bindingen van verzoeker met zijn land van oorsprong laat de Raad evenwel niet toe te oordelen dat verweerder in casu enig relevant gegeven niet bij zijn besluitvorming heeft betrokken. De Raad merkt in dit verband op dat, uit de hem voorgelegde stukken, blijkt dat verzoeker in de Russische Federatie werd geboren, dat hij er opgroeide en dat hij pas toen hij reeds meerderjarig was naar België reisde. Verweerder kon dan ook uitgaan van de veronderstelling dat verzoeker wel degelijk banden heeft met zijn land van herkomst en de Raad kan niet inzien waarom hieromtrent bijkomende overwegingen in de bestreden beslissing zouden moeten worden opgenomen. Verzoeker, die verklaarde nog tal van familieleden te hebben in de Russische Federatie (ouders, broer, zus), toont ook niet aan dat zijn banden met zijn land van oorsprong zijn teniet gegaan door zijn tijdelijk verblijf in België of dat de mate waarin zijn banden met zijn land van herkomst zijn geëvolueerd dusdanig is dat dit verweerder er had kunnen van weerhouden de bestreden beslissing te nemen. Er blijkt derhalve zelfs niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder naliet enige vermelding omtrent de banden met zijn land van herkomst in de bestreden beslissing te voorzien.

Een schending van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Er dient verder te worden gesteld dat verzoeker in wezen aangeeft dat hij dreigt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen wanneer hij wordt teruggestuurd naar de Russische Federatie. De bestreden beslissing houdt echter geen verwijderingsmaatregel in, zodat zijn betoog omtrent een verwijdering en zijn verwijzing naar verslagen inzake de situatie in Tsjetsjenië en de rechtspraak inzake de verwijdering van vreemdelingen en het non-refoulementbeginsel niet dienend is.

Uit het enkele feit dat verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie niet wordt ingewilligd kan in voorliggende zaak geen schending van artikel 3 van het EVRM worden afgeleid. Het gegeven dat verweerder op het ogenblik dat hij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden neemt eventueel nog niet weet naar welk(e) land(en) verzoeker zich zal kunnen begeven, dat verweerder niet kan garanderen dat verzoeker een vestigings-alternatief heeft of dat verweerder niet kan bevestigen dat verzoeker, mede gelet op zijn strafrechtelijk verleden, toegang zal krijgen tot een ander land, laat op zich niet toe een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

3.3.2.3. Verzoekers toelichting dat hij in de Russische Federatie het risico loopt nogmaals te worden veroordeeld voor de feiten waarvoor hij in België reeds werd veroordeeld laat, nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en geen verplichting inhoudt om zich naar de Russische Federatie te begeven, evenmin toe te concluderen dat verweerder het beginsel ne bis in idem heeft geschonden door te oordelen dat hij geen recht op verblijf in België kan laten gelden in functie van zijn Belgisch kind. Er liggen ook geen stukken voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker effectief een reëel risico loopt om een tweede maal te worden veroordeeld voor feiten waarvoor hij in België reeds werd veroordeeld.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK